

Arrest

nr. 212 092 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. ROGGHE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de bedreigingen door de taliban omwille van zijn beweerde betrokkenheid bij de vrijlating van een Noorse journalist die door de taliban ontvoerd was en omdat hij als chauffeur voor de Amerikanen zou gewerkt hebben.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Op 17 juli 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker op 8 november 2011 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf, in casu de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting. Gezien artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft het Commissariaat-generaal verzoekers status op 17 juli 2015 ingetrokken.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn volgend verzoek de volgende documenten neer: kopieën van een dreigbrief en een brief van de dorpsouderen neer, en een uittreksel van e-mailverkeer tussen zijn advocaat en de Noorse journalist die verzoeker zou geholpen hebben bij het ontsnappen uit handen van de Taliban.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn vorige verzoeken waarbij zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het volharden in zijn vluchtrelaas, waarmee hij echter de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat zijn vrouw door de taliban werd aangevallen waarbij haar arm gebroken werd en zij in het "Kunar Modren Hospital" diende te worden opgenomen. Ter staving hiervan legt verzoeker fotokopieën neer van een röntgenfoto en een attest van het "Kunar Modren Hospital", en een attest van begeleiding d.d. 12 maart 2018 uitgaande van "Reling".

Daargelaten de vraag of de röntgenfoto en het attest van het "Kunar Modren Hospital" daadwerkelijk betrekking hebben op verzoekers echtgenote, merkt de Raad op dat deze documenten geen uitsluitend bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit niets blijkt dat de verwondingen waarvan sprake toegebracht werden door de taliban, laat staan dat deze het gevolg zijn van verzoekers beweerd betrokkenheid bij de vrijlating van een Noorse journalist of van zijn beweerd werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen. De door verzoeker bijgebrachte röntgenfoto en het attest van het "Kunar Modren Hospital" kunnen derhalve niet dienen ter ondersteuning van verzoekers vluchtrelaas.

Het attest van begeleiding van "Reling", vermeldt enkel dat verzoeker bij hen in begeleiding is sinds 19 februari 2018 en heeft verder geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven.

Voorts wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: "Het CGVS wijst er voorts op dat u op 8 november 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg maar dat u op 28 november 2013 door een rechtbank veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf, in casu de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting. Gezien artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft

het CGVS uw status op 17 juli 2015 weer ingetrokken. Het CGVS meende wel dat u in Afghanistan niet over een redelijk verblijfsalternatief kan beschikken, dat u ernstige psychische problemen heeft en dat u bijgevolg niet naar Afghanistan kan worden teruggeleid. De RvV heeft deze beslissing bevestigd. U brengt geen elementen aan die de eerdere appreciatie van het CGVS en van de RvV zouden kunnen ombuigen.”

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Het oordeel van de commissaris-generaal of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement luidt als volgt: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een medisch attest heeft ingediend waaruit haar kwetsbaarheid kan afgeleid worden. Verzoekende partij is van oordeel dat een nieuw onderzoek naar haar vrees dient te gebeuren en voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

Betreffende de door verzoekende partij ter zitting middels een aanvullende nota neergelegde medische documenten, met name een attest van het Universitair Ziekenhuis Brussel d.d. 30 juli 2018 waaruit blijkt dat verzoekende partij gedurende de periode van 19 juli 2018 tot 30 juli 2018 in de dienst psychiatrie van het ziekenhuis werd opgenomen en voorts een medicatievoorschrift en medicatieoverzicht, en haar opmerking dat hieruit haar kwetsbaarheid kan afgeleid worden, wijst de Raad erop dat de psychische moeilijkheden waarmee verzoekende partij te kampen heeft niet worden betwist.

Bovendien dient benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking van 13 juli 2018 werd opgemerkt, het oordeel van de commissaris-generaal of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement als volgt luidt: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt*

dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

Van een eventuele terugkeer naar Afghanistan is *in casu* dus geen sprake.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat er een nieuw onderzoek naar haar vrees dient te gebeuren en voor het overige volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en concrete opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking van 13 juli 2018 formuleert. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS